

Kærlighedslovprisning: »Og havde jeg profetisk Gave og al Kundskab og al Tro men havde ikke Kærlighed, da var jeg intet. Og uddelte jeg alt mit Gods til de Fattige men havde ikke Kærlighed, da var jeg intet. Kærligheden affalder aldrig; den tror alt, fordrager alt, taaler alt. Saa bliver da Tro, Haab og Kærlighed disse tre; men størst blandt dem er Kærlighed.«

Mens den store Forsamling lyttede til Talen i andægtig Stilhed, sad hans Bror oppe paa Galleriet og bed sig i Skægget. Dersom det havde været muligt for ham at slippe bort, var han gaaet sin Vej for ikke at komme i Fristelse til at raabe ud over Salen: »Hør ham ikke! Han er en Hykler!«

Og dette var Johannes! Dette var hans Bror! En Skinhellig! . . . Han havde indtil denne Dag ikke villet tro det. Han havde fundet paa alle Slags Undskyldninger for hans Forræderi. Han havde besnakket sig selv for ikke at tro paa hans Falskhed. Men kunde det være muligt, at Johannes ikke skulde vide, at han stod der i alle onde Magters Vold og velsignede? Var han da virkelig en utilregnelig Besat, der ikke længer kendte Forskel paa Løgn og Sandhed, og ikke vilde kende den, af Frygt for at slukke den Helvedsbrand i Sjælen, han kaldte sin Tro? . . .

Efter at Johannes havde talt fik et Par andre